रोहन र रीयाको दाँत माझ्ने मन्त्र

Srividhya Venkat

रोहन उठ्यो अनि आफ्नो साथी जम्मीसगँ खेल्न थाल्यो । जम्मी उसको कुकुरको नाम थियो। खेलरिहेको रोहनलाई देखेर उसको दिदी रियाले भन्नुभयो, "तिमीले सबैभन्दा पहिले दाँत माझ्नुपर्छ ।"

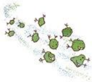

"नाइँ नाइँ ! म दाँत माझ्दिन। जम्मीले त माझ्दैन ।" रोहन दिदीलाई जवाफ दिन्छ । दिदी भन्नुहुन्छ, "हेर, जनावरहरू पनि आफ्नो दाँतको ख्याल गर्छन् तर फरक तरिकाले गर्छन्। हामीले हाम्रो दाँत किरा लाग्न नदिन ब्रस गर्नुपर्छ ।" "किरा ?" रोहन झस्किन्छ । "अह! किरा । हाम्रो मुखभित्र लुकेर बसेका किरा आँखाले देख्न नसक्ने खालका एकदमै साना हुन्छन् । यदि राम्रोसँग दाँत माझेन भने तिनिले दाँत दुखाउँछन् ।" "हो र!" रोहन फेरी झस्किन्छ । "होतनी !" भन्दै रियि फेरी बोलिन्, "त्यसैले बिहान र बेलुका गरी एक दिनमा दुई पटक ब्रस गरेर दाँतको सुरक्षा गर्नुपर्छ।" "तर मलाई त दात माझ्न मन लाग्दैन", रोहनले भन्यो "रोहन ? म तिमीलाई मात्र एउटा कुरा भन्छु है , कसैलाई नभन्नु नि फेरी !" रोहन दिदीको कुरा सुन्न उत्सुक हुँदै मुस्कुरायो ।

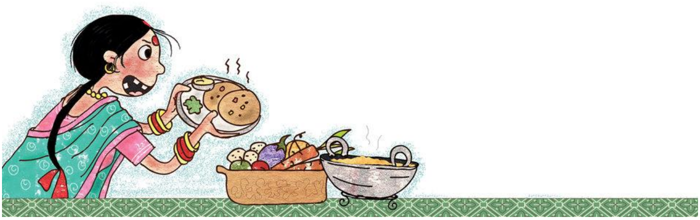

"बाबुनानी हो, खाजा खाने बेला भयो ।" रोहन र रयिाको कुराकानी चलरिहेको बेला आमाले बोलाउनु भयो । "हामीले खाना खानु अघि हात धुनु पर्छ ।" रयिाले फेरी रोहनलाई सम्झाइन । "भो ! भो !" रोहनले गाह्रो मान्यो ।

रोहनले फेरी "तर जम्मिीले कहलि्यै हात धुँदैन !" भन्यो । रयिाले हास्दै भननि्, "कुकुर हातले खाँदैन । हामी हातले खाना खान्छौँ । हातमा लागेको ससाना करि मार्न साबुन पानीले हात धुनु पर्छ ।" "करि हाम्रो हातमा पनि हुन्छ ?" रोहनले सोध्यो । "करि हातमा मात्र हैन सबैतरि हुन्छ, रोहन।" रयिाले भननि् । "हा हा हा हा ..... हाच्छ्यूँ !" रयिाले हातले मुख छोपेर हाच्छ्यूँ गरनि् । त्यो देखेर रोहनेले भन्यो, "हामीलाई त सरले हातले छोपेर हैन रुमालले छोपेर हाच्छ्यूँ गर्नु पर्छ भन्नु भएको थयिो । "कनि ?" रयिाले सोधनि् । कनिकी हाच्छ्यूँ गर्दा नस्किेको सँगिान थुक हाम्रो हातमा लाग्छ । त्यसले गर्दा सानासाना करि हातमा टाँसनि्छन् । यदि हामीले हात धोएनौँ भने हाम्रो शरीरमा छर्छि । बरिामी बनाउँछ ।

रोहन र रयिा एकआपसमा सकिाउँदा सकिाउँदै जस्किनि थाले । रयिाले हाच्छ्यूँ गरेको हात नधोइकनै रोहनलाई लखेट्न थालनि् । "छ्या छ्या !" गर्दै रोहन भाग्यो । तनिीहरू सँगसँगै जमि्मी पनि "भोऊ भोऊ" भुक्दै दौडयिो ।

एकछनि पछि रियाले राम्ररी हात धुने तरिका सिकाइन । उनले भनिन्, "सबैभन्दा पहिले हात भिजाउ अनि धारो बन्द गर । हत्केलामा साबुन दल। त्यसपछि औँलाको कुना कुनामा साबुन लाग्ने गरी दुई हात एकआपसमा अगाडि पिछाडी रगड । कम्तिमा २० सेकेन्डसम्म मिचेर पानीमा सफा गर । अनि हातलाई ठाडो पारेर सुक्खा पार ।" रोहन दिदीको कुरा दिक्क मान्दै भन्यो, "यति धेरै बेरसम्म।" "अघि तिमीलाई मात्र भन्छु भनेको कुरा सम्झ त।" रियाले भनिन् । रोहन मुस्कुरायो ।

रयिा र रोहन बाहरि खेलेर घर फर्कएिपछि रयिाले रोहनको कुममा धाप मार्दै भननि, "हामीले अझै एउटा काम गर्नु छ।" आमाले जसि्काउँदै भन्नु भयो, "खेल न खेल अझै ।" "ल अब नुहाउँ ।" रयिालले रोहनलाई भननि्, "आमालाई करिाहरू

सबैतरि हुन्छन् । हामीले देख्न सक्दैनौँ तर हाम्रो कपडा र छालामा टाँसिएको हुन्छ, भन्ने थाहा छैन। त्यसैले हामीले खेलेर आएपछि हरेक दिन नुहाउनु पर्छ, नत्र बिरामी भइन्छ ।"

"ल अब जीउ भजिाउने पालो तमिीहरूको।" आमाले भन्नुभयो। "त्यसपछि सबैठाउँमा साबुन लगाउँ ।" भन्दै कुतकुत लिाग्नेगरी आमाले शरीर मचिदिँदा रयिा र रोहन जसि्किँदै हाँसे । "साबुन पखालेर जउि तौलयिाले पुछौँ।" भन्दै आमाले भन्नुभयो, "लौ तमिीहरू टलक्क टल्कयिौ ।" "भोउ भोउ !" जमि्मी फेरी भुक्यो। "ल! अब जमि्मीको नुहाउने पालो ।" आमाले भन्नु भयो।

"के तमीहरू कथा सुन्न चाहन्छौ ?" बुवाले सोध्नुभयो।

"कथा सुन्नु अघि छिरएिका सामानहरू मिलाएर राखौँ ।" रियाले भनिन् । रोहनले दिक्क मान्दै भन्यो, "ह्या यस्तो पनि गर्नु पर्छ ?" "समानहरू मिलाएर राख्दा घर पनि चिटिक्क देखिन्छ । हराएको तिम्रो बल पनि सजिलै भेटिन्छ।" रियाले भनिन्। "तिमीहरू दुवैजना खुब चलाख छौ ।" प्यारो छोराछरी "अब सुत्न जाओ" बाबाले भन्नुभयो । "बाबा हामी सुत्नु अगाडी अझै एउटा काम गर्न बाँकी छ।" भनिन् रियाले । रियाले रोहनलाई तान्दै "तिमीलाई मात्र थाहा भएको त्यो कुराले अब करिाहरू भगाऊ त, रोहन ।" रियाले भनिन् । रोहनले हुन्छ भन्दै टाउको हल्लायो ।

केहि समयपछि, आमाबुवाले उनीहरूको गुनगुन आवाज सुन्नु भयो । "दात माझ्दा र हात धुदा गीत गाउने कुरा पो हो, रोहनलाई मात्र थाहा भएको ?" बुवाले हाँस्दै भन्नु भयो । "ए ! यो त एकदमै राम्रो कुरा हो ।" आमाले भन्नु भयो । "भोउ भोउ!" जिम्मीले पनि रोहनको किरा भगाउने उपाय मन परायो । रोहन र रयिाले त आफ्नो ख्याल राख्न थालिसके। के तिमीहरू पनि आफ्नो ख्याल राख्छौ ? तिनीहरूले किरासँग रमाइलो खेल खेले । कसले जतिला भन्न सक्छौ ?

करिले भन्छ, हाइ हाइ फोहोर मैला मलाई म भन्छु , दात माझ्छु , सफा हुन्छु, भगाउँछु तँलाई । करिले भन्छ, समय बर्वाद नगर नुहाएर म भन्छु, सफा हुन्छु साबुन लगाएर । करि भन्छ, सामान छर्दा हुन्छ घर राम्रो म भन्छु, सामान उठाएर सफा राख्छु राम्रो घर हाम्रो । यसो गर्दा मलाई लाग्छ राम्रो , मलाई लाग्छ राम्रो। ल तमीहररू पनि यिस्तै आफ्नो गीत बनाऊ र गुनगुनाऊ र सबै अल्छि लाग्ने कामलाई भगाऊ।

Brought to you by

The Asia Foundation

Let's Read! is an initiative of The Asia Foundation's Books for Asia program that fosters young readers in Asia. booksforasia.org To read more books like this and get further information, visit letsreadasia.org .
Original Story Brushing Is No Fun!, author: Srividhya Venkat. . illustrator: Anupama Ajinkya Apte. Published by Pratham Books, https://storyweaver.org.in/stories/7263-brushing-is-no-fun © Pratham Books. Released under CC BY 4.0.
This work is a modified version of the original story. © The Asia Foundation, 2018. Some rights reserved. Released under CC BY 4.0.

For full terms of use and attribution,
http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/
Contributing translators: Ankalal Chalaune and Prem Bohara